

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. december 25-én, karácsony I. napján.

Máté evangéliuma 1. rész 22-23. verse: „Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuélnak nevezik majd” – ami azt jelenti: Velünk az Isten.”

Kedves Testvéreim, Ünneplő Gyülekezet!

A karácsonyi eseménysor azok közé tartozik, amit a legkisebb gyerekek is ismernek. Biztos vagyok abban, hogy aki ma itt van a templomban, mindent el tudna mondani Jézus születéséről. A helyszínről, Betlehemről, az angyalok megjelenéséről, a pásztorokról, akik legeltették nyájukat a mezőn, meg a betlehemi csillagról. Abban a pillanatban azonban, hogyha egy kisgyermek elénk állna, és meghallaná a történetet, hogy megszületett Jézus, az Isten Fia, és feltenné a kérdést, hogy de miért, akkor vajon mit mondanánk? Azért, mert Isten szeret minket. De miért, jönne az újabb kérdés. Azért, mert Ő teremtet minket. De miért? Mert Ő maga a szeretet, és ezt a szeretetet úgy öntötte formába, hogy megalkotta a világot. De miért készítette el azt a világot? Mert szeret minket. Röviden mondhatnám azt is, hogy ez az összefoglalása mindannak, ami karácsonykor történt. Isten szeret minket.

Mégis ha alaposabban hallgattuk ezt a felolvasott evangéliumi szakaszt, akkor itt is olvashattunk egyfajta magyarázatot arra, hogy miért is történt karácsony. „Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által”. Ézsaiás próféta körülbelül 730 évvel élt Krisztus születése előtt. Isten már akkor megjövendölte a csodát, hogy meg fog születni az, akiben Isten maga jön közénk. Első hallásra azt mondanánk, hogy Isten nem kapkodta el a teljesítést. Várt csaknem 30 nemzedéknyi időt, jöttek egymás után a királyok, értek véget birodalmak, tűnt el teljesen a zsidó királyság és ország, és akkor látta elérkezettnek az időt arra, hogy Jézus megszülessen.

De miért? Azért, mert a legalkalmasabb időben kellett Jézusnak megszületnie. A nép hosszú időn keresztül hallhatta már a próféciákat. Ezt az idézetet is kívülről tudhatták. Nem volt kérdéses számukra, hogy a Messiásnak, a megmentőnek, a szabadítónak el kell jönnie. Várták. Feszülten várták. Egyre jobban benne volt a nép lelkében az a vágy, hogy végre érkezzen már el. Isten pedig úgy látta, hogy elérkezett az idő, amikor már alkalmas a nép lelke arra, hogy a Messiás elérkezzen. „Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által”.

Feltehetjük a kérdést ezen a karácsonyon: mikor alkalmas a lélek? Amikor rendelkezik azzal a tudással, hogy felismerje az érkezőt. Van a Bibliában egy történet egy kisfiúról, Sámuelről. Ő Éli főpappal együtt a szentélyben lakott. Amikor Isten szólította őt, akkor el sem tudta képzelni, hogy a Mindenható képes ilyenre, ezért odafutott a főpaphoz, és azt mondta neki: hívtál, itt vagyok. Éli pedig visszaküldte Sámuelet, hogy feküdjön le, mert nem szólította. Isten azonban ismét szólt Sámuelhez, aki felkelt, Élihez futott, és mondta neki, hogy hívtál, tehát itt vagyok. Éli ismét visszaküldte aludni. Harmadszor is szólította Isten Sámuelet, aki Élihez futott, és mondta neki, hogy hívtál, tehát itt vagyok. Élinek ekkor esett le, hogy a fiút Isten szólította, ezért elmagyarázta neki, hogy nem én szóltam, de ha még egyszer szólít a hang, akkor ezt mondjad: Szólj, uram, mert hallja a te szolgád. Amikor pedig Isten újra szólította Sámuelet, akkor már tudta, hogy mi történik, kérte Istent, hogy szóljon hozzád, és Ő elmondta, hogy mit tervez Sámuel életével. Isten hiába szólt, hiszen Sámuel nem tudta, hogy ki szólítja meg. Szükség volt a tudásra, hogy felismerje és megértse Isten szavát. „Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által”.

Nem történhetett ez másként Jézus érkezésével sem. Szükség volt a tudásra, hogy felismerjék és megértsék azt, hogy Isten érkezett el ebbe a világba. Az akkor élők közül pedig voltak olyanok, akik megláták ezt, és voltak olyanok, akik nem. A tudás sem ad automatikusan felismerést. Szükség van a lélek nyitottságára, hogy mi meg is akarjuk érteni az Istent. El akarjuk fogadni azt, amit Ő adott nekünk. Úgy, ahogyan Sámuel is kinyitotta lelkét, és elmondta: szólj uram, mert hallja a te szolgád.

Addig a pillanatig mi sem fogjuk megérteni a karácsony lényegét, amíg nem rendelkezünk a megfelelő tudással. Mondhatom nyugodtan, hogy ezért van minden évben ünnepünk. Ezért van az, hogy ismételjük újra és újra: Jézus Krisztusban Isten maga lépett közénk. A tudás tehát meg van. De mi a helyzet a lélek nyitottságával? Teljes bizalommal várjuk azt, aki eljött? Minden kételkedés nélkül elfogadjuk azt, amit Isten megígért?

„Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által”. A prófécia, a jövendölés célja, hogy az ember ismét Isten közelébe jusson. Hogy az ember felfedezze nincsen egyedül ebben a világban. Hogy rájövünk, legyen bármilyen ismeretlen, bármilyen lehetetlen, bármilyen nehéz is

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. december 25-én, karácsony I. napján.

az életünk folyása, akkor sem maradtunk abban magunkra. Most sem. A COVID kellős közepén sem. A lelkünket nyomorgató és szorító események között sem. Azért teljesedett be a prófécia, hogy egyetlen olyan ember se legyen, aki magányos, aki elhagyatott, aki társ nélkül való. Isten Jézus Krisztusban ugyan is a társunkká vált. Erről szól a prófécia. Ez teljesedett be Betlehemben.

„Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül...” Isten nem csak annyit mondott el, hogy mi fog történni, hanem azt is, hogy hogyan. Egy gyermek fog megszületni. Ne királyt keressenek, ne egy hatalmas erővel megjelenő hadvezért, hanem egy gyermeket. Milyen érdekes az ember. Amikor meghallották sokan a próféciát, akkor nem azt hallották meg, hogy egy gyermek, hanem azt, hogy az uralom az ő vállán lesz. Nem azt hallották meg, hogy törékeny emberi alakban érkezik, hanem azt, hogy ő lesz a csodálatos tanácsos. A váradalom pedig szépen lassan átalakult. Várták a Messiást, de mint hadvezért, és mint királyt. Várták a Messiást, de úgy, mint aki majd eljön és megszabadít minden külső köteléktől. Megszabadít a Római Birodalomtól, megszabadít az önkényesen uralkodó fejedelmektől, megszabadít a zsarnok hadseregtől. Pedig a prófécia arról szólt, hogy egy „szűz fogan méhében, és fiút szül”. Érkezik egy gyermek.

A mostani karácsonyi ünneplésünk óriási figyelmeztetése is ez. Ne legyenek hamis váradalmaink. Ne gondoljuk azt, hogy jön Jézus, és mindent felforgat körülöttünk. Ne gondoljuk azt, hogy érkezik a Messiás, és minden külső kötelékünket egy pillanat alatt szétszaggatja. Holnaptól már nem lesz a hiteltartozás köteléke, mert eljött Jézus. Holnaptól nem kell már fizetni a boltban semmiért, mert eljött Jézus. Holnaptól nem kell már a vírustól tartanunk, mert eljött Jézus. A prófécia nem erről szólt, és nem erről szól ma sem. „Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül”.

A prófécia csodája az, hogy nem a sorrendet fordítja meg, hanem a logikát cseréli fel. Itt is Isten lép először, hiszen megszületett a gyermek. Nem mi cselekszünk először. Mégis a logika arról szólna, hogy akkor nekünk semmit nem kell tenni ezután, mert Isten innentől kezdve hordoz mindent az életünkben. Erre hadvezér, meg király, meg győztes fejedelem helyett, érkezik egy gyermek. A logika ott cserélődik fel, hogy a gyermeket először be kell fogadni. A gyermek erőtlén, a gyermek gyenge. Szüksége van a befogadó közegre.

Hadd javítsak egy kicsit ezen a megállapításon. Csak egyetlen betűt hadd tegyek hozzá. Szükségem van a befogadó közegre. Azért érkezik gyermek formájában, hogy be tudjam fogadni. Aztán a viszonyulás szépen lassan megváltozik. Nem az lesz a fontos, hogy befogadtam, hogy ő egy gyermek, hanem az, hogy már nem vagyok magamban. Velem van az Isten. „Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuélnak nevezik majd – ami azt jelenti: Velünk az Isten.”

Miért történt karácsony? Azért, mert Isten szeret minket, és szeretne velünk lenni. Szeretne ott lenni a hétköznapijainkban, szeretne ott lenni a küzdelmeinkben, szeretne ott lenni a maszkos létben, a távolságtartásban, hogy eltűnjön minden lelki távolság, és megszűnjön minden rejtőzködés. Velünk van az Isten! Ez az üzenet minden otthonban békességet jelent. Ez az üzenet minden embernek örömet hoz. Nincsen már az egyedüllét magánya, nincsen már társas-magány, hanem csak együttlét van azzal az Istennel, aki gyermekként jött el közénk. Velünk az Isten!

Kedves Testvéreim, Karácsonyt Ünneplő Gyülekezet! Az igazi örömuzenet a mai napon ez a három szó: velünk az Isten! Ebben az örömben, ebben a reménységben mondhatjuk ki mi is azt, amit Füle Lajos karácsonyi üzenetként fogalmazott meg a versében: „Üzenem mindenkinek, hogy a GYERMEK | ma is a testté lett csoda, | ISTEN jósága, mosolya. || Üzenem mindenkinek, hogy a szívem | ma is repesve fut Felé, | ma is azé a Gyermeké.”

Amen!